

PRÍCHOD

Lahkým krokom, pomalým, čo snáď nie je na počudovanie a ani údiv, keď sa jedná o to zamrznuté jazero, kráča v smere vstupu pevnosti tento mladý chlapec. I keď o jeho mladosti by šlo polemizovať, zvlášť podľa toho čo sa za mladie ráta v hlave vašej. No, na pomery veku ľudí, sa črtami tej svojej tváričky, medzi mládež rátat' zjavne bude. Pokiaľ sa k tej pevnosti derie práve kvôli plneniu úlohy, tak jeho odev by mohol vysvedať skôr tomu, že to asi berie ako nejakú samovražednú akciu. Bundu má, o tom žiadna. Takú tmavšiu? Odtieň čiernej, no skôr namodralý. S potlačou akejsi značky v hornom rohu. Ale to je tak všetko. Žiadny šál, čiapka, ani rukavice. Samozrejme, nejaké tie nohavice má. Dokonca i tenisky k tomu, i keď či sú tenisky najlepšou proti-šmykovou obuvou, to je taktiež diskutabilné. V ruke zviera prútik. A nič viac. Žiadna brašna s vecami, či baťoh alebo niečo podobné. Len on a prútik. Očkami si mierne prejde po ľadovej pevnosti. Zastaví sa. Zaváha. No jednou nohou sa pohnie a vstúpi dnu. Očkom mierne klopne na ten medailónik, pričom si ho strčí do jednej kapsy bundy a následne tú kapsu i zazipsuje a očká natočí niekom do priestoru pred sebou.

PRVÁ ÚLOHA

Prejde očami z jednej strany na druhú, tikajúc medzi tými troma vchodmi chodieb ako hodinky. Tik sem a tik tam, a tak. Podíde k nim bližšie, keď konečne rozhýbe svoje nohy. Žltý prútik si v dlani prehodí, do ruky pravej. Stisne ho medzi prstami. Zastaví sa pred tou prvou a prejde si jej vstup očami zhora nadol. Laho ich prižmúri, ako keby mu to malo pomôcť nakuknúť dnu. //Tá je... nevyzerá moc bezpečne. Ale veci čo vyzerajú bezpečne vždy nie sú tie bezpečné. Je to naopak. Jak v prírode...// *Stisne pery k sebe.* //To čo vyzerá hezky je zväčša to nebezpečné. A toto hezky nevyzerá. Nemá potrebu, je to klamné? Alebo-// *Povzdychne si.* //Čo ak sú nebezpečné všetky tri? A je to zbytočný výber?// *To svoje kroky presunie k chodbe druhej. I tú si prejde očami, jak keby bol živý skéner.* //Tá je široká. Nemám kam padnúť...// *Zhryzne si peru. Strasie sa.* //Ale nemám- ugh. Prečo je to všetko ľadové? Nemohlo nás radšej praž- Ne. Ne.// *Naskočí mu neprijemný výraz. Ako keby si na niečo odrazu spomemul. Šmatne si po ksichte. Stisne pery k sebe. Prejde si po ňom prstami, ako keby sa snažil uistíť, či ho stále má. Prejde k chodbe tretej.* //Tma.// *Podíde pár krokov dozadu a napokon s hlbokým nádychom, vkročí do tej druhej chodby.* (ŠIROKÁ CHODBA SO SILNÝM PORYVEM VETRA) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 1.]

Akonáhle vkročí do druhej chodby, jednu ruku s prútikom si vycapí pred ksicht, snáď aby mu ten silný vietor nejako neodfúkol vlasy, či nepoškodil oči. Popod ruku stále nimi škube, čo by sa teda za rozumné brat' dalo - predsa len mu stále treba nejako vidieť na cestu. A vykročí. To, že sa klepe od zimy, mu je asi tak nejak jedno. V tom svoju tvárou trhne do strany. A do druhej. A následne ju prudko zasa skloní, na maličký moment zastavujúc svoje kroky. Oči má vyočené. Dokorán. Ani nedýcha. Drží ho. Zjavné už len od pohlľadu na jeho statickú hrud. //Nič tu nie je. To je vietor.// *Privrie tie očká. Zatvorí. Pridá do kroku. Teda tak pridá, ako mu to vietor dovoľuje.* //Arrorró mi niño... Arrorró mi amor.// *Stisne si pery k sebe.* //Arrorró pedazo... De mi corazó-// *Ked' ho vietor strhne k stene, ruku z pred tváre rýchlo s prútikom stiahne a tou druhou sa skúsi capnúť o stenu. Hmatá po nej. Možno v snahe nájst' nejakú vykynutú časť, nejakú dieru, niečo o čo by sa vedel zachytíť. A ak to nenájde, prosto do nej skúsi zaryť nechty. Sykne pritom. Ale o stenu sa capí viac. Zažmurká. Povzdychne si. S malým nádychom akéhosi naštvania. Prudko sa skúsi natočiť cez seba, tak aby sa tými nechtami drel do druhej časti steny - tej po jeho druhej strane. Tak, aby bol k stene tvárou. Nie chrbotom. Zaprie sa o stenu, druhú ruku dávajúc zasa pred svoju tvár.* //Duérmete mi niño.// *Pohne ľahko, len tak nesmelo nohou v krok ďalej.* //Duérmete mi amor.// *A potom pohne druhou, posilvajúc sa aspoň nejakým tým pomalým krokom, očkami stočenými k zemi, oproti tomu studenému vetru.* //Duérmete pedazo.// *Netrasie sa. Len tisne pery k sebe, občas mykne hlavou ale kráča. Prsty nadalej nechtami ryjúc do steny.* //De mi corazón.// *Až z tej chodby, snáď konečne vyjde von.*

DRUHÁ ÚLOHA

Ruku z tváre stiahne. Prstami už neryje do steny vedľa seba. Venuje svojim nechtom letmý pohľad. Či už sú v poriadku alebo nie, len nad tým stisne pery a ruku nechá spadnúť vedľa tela. Tú s prútikom však d'alej udržiava pred sebou. Ohnutú v lakti pri boku. Oči stiahne, hned' čo nimi konečne zjavne zaznamená čo sa pre neho chystá ako d'alšie. Len mlčky kuká sem a tam. //Nemám rád modrú...// *Vysíkne. Vstúpi do sálu hlbšie. * //Niekde tu musí byť ces-// *Zarazi sa. Trhne sebou. Ruka s prútikom mu v tom lakti spadne, držiac sa už pozdĺž tela. No aj tak to nie je... presne rovné. Ak pominieme fakt, že ruka nie je ako papier, tak na mysli ide o to, že sa mu ľahko klepe.* //Nie, nie...// Nie. *Vyjde z neho akýmsi šepotom. Zaciúva. Našťastie asi dostatočne uvedomelý nad tým, že ist' späť do chodby s vetrov nebude rozumné, sa pri tom cívaní natočí a vcívá k jednej zo stien sálu. Oprie sa o ňu chrbotom, prudko. Jednou rukou si zaryje do vlasov a s panikom v tvári sa letnými pohybmi sem a tam, ako keby dával najavo nesúhlás, skĺzne sa po nej smerom dolu. Do sedu. Tisne pery d'alej k sebe. Tvár ponorí do skrčených kolien a objíme si ju. A tak tam sedí. Ako kôpka nešťastia.* //Maj ma rádi.// *Dýcha. Nesmierne rýchlo, čomu naznačuje jeho nadvihovanie sa a klesanie v hektickom rytme.* //Maj.// *No ten rytmus sa spomaluje. Ako keby sa mu ten dych dával dohromady. Zhlasí sa. Šlo by ho teraz už počuť. No je pomalší. Kľudnejší. Než tie ruky z hlavy stiahne a vyhodí sa späť na nohy. Postaví sa. A mlčky, s akýmsi neutrálnym, no trošku cukajúcim výrazom, proste čučí na to modré svetlo v strede. A nehne sa. Ako keby čakal.*

TRETIA ÚLOHA

Ak sa to svetlo stími a priechod mu je odhalený, tak sebou konečne trhne. Zašmitorí niekam k nemu a rozide sa, pomalými neistými krokmí, ktoré hned' čo sa dnu všmykne zrýchlia, ako keby sa tá cesta mala ešte stihnut' uzavrieť. Ked' prejde, alebo skôr preklízne do tej siene, tak sa začne rozkukávať sem a tam, zo steny na stenu, v snahe zanalyzovať svoje prostredie navôkol. Aspoň to by sa z toho pozorovania dalo usúdiť. A to mu padnú oči na tú sochu. Pekne zdola horu poputuje očičkami, skenujúc snáď každý jej detail, než sa zasekne na jeho ksichte. Do prde- *Vypadne z neho. Zhryzne si pery. K nejakému stolčeku so zbraňami ani necukne. Zasa takú veľkú pozornosť svojmu okoliu zjavne neveruje, keďže je pred ním dvojmetrová príšera! Prútik vytasí pred seba.* //Mysli... myslí...// *Tisne pery k sebe a kuká na ňu.* //Nešlo by ho skoliť zozadu?// *No a to ako najväčší inteligent, rozbehne sa za tú sochu, odkiaľ na jej chrbát, či vrcholok hlavy, snáď na nejakú časť, ktorá by sa dala brat' za záchytnú, prútikom s akousi inkantačkou prehodí.* Carpe Retractum! *No, tak niekto si tu ide ochociť železného býka.* [Uživatel seslal kouzlo Carpe Retractum. Z hľídky sesilatele vyletí svetelné lano, které k němu přitáhne namířený předmět. Pokud je kouzlo sesláno na nehybný či příliš těžký objekt, je sesilatel přitáhnut k němu.]

Vystrie ruky a tou druhou čapne po svojich prstoch objímajúcich rukojet' jeho prútiku. Oči mierne zovrie k sebe, snáď v snahe zaostríť na telo príšery pred sebou. A ako ho sila kúzla a prútika tiahne, tak tak isto jednou rukou schmatne kus tej príšery a zachytí sa. Zaryje do neho zasa prsty - no skôr do tej ľadovej časti, keďže pri železnej by to moc nefungovalo. Prútik necháva v jednej, ktorou sa však taktiež skúsi, aspoň dvoma prstami - prostredníkom a ukazovákom - zachytiť o nejaký ďalší kúsok jeho tela. Vyšvílime sa v pase. V panve. Tak, že chodidlami nôh sa zaprie do neho. Schmatne sa okolo jej krku a celou silou tých nôh, stále sa držiac, sa nimi odráži a skúsi do jeho chrabtu spodnou časťou tenisiek prosto... kopnúť. Snáď v snahe ho preváli? [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]

No, z neho asi dobrý jazdec na železnom býkovi nebude, takže pokiaľ to náhodou bol nejaký jeho veľký sen, asi by sa naň mal vykašlať. On si asi moc neuvaží to uchopenie, pri nejakom odrážaní a kopaní do tej prísery a preto, možno faktom, že sa jedná o sochu z ľadu, skôrne sa prstami po jej povrchu a rovno s veľkým nárazom dopadne niekde chrbtom na zem. Vydá zo seba silné syknutie. Chvílu tam len tak leží, čo by určite bolo v každej situácii desivé, najmä pri páde z výšky. Čo ak si naraziol chrbticu? Sykne znova. Rukou zacapá po podlahe vedľa seba, než ju ohnutím presunie pod svoj chrbát a s týmto pohybom sa skúsi znova vyzdvihnuť na nohy. Nekoná moc rýchlo. Len sa suchne dozadu, trochu nohami šmykne možno po zemi a ruku s prútikom vystrie vcelku rýchlo. Len ďou máchne inkantačku, zatiaľ čo sa ďalej snaží po tom ľade vyšplhať na nohy. Reducio! [Užívateľ seslal kouzlo Reducio. Namierené zvíre či predmet sa několikanásobne zmenší. Pokud je kouzlo sesláno na predmet či zvíre zvýšené kouzlem Engorgio, chová sa ako protikouzlo - objekt sa zmenší na pôvodnú velikosť.]

Šuchmutím dlane o zem, sa konečne nejako vystrelí na nohy. V kolenách ich ohne, ľahko sa v nich ztrásie, hľadajúc snáď nejaký ten balanc, na podlahe. Prázdnú ruku natiahne k svojmu chrbtu. Prejde si po ňom. Pery tisne k sebe a necháva cez ne prejst' len letný vánok. Prútikom uhne do strany, nechávajúc voľný priestor tomu aby sa jeho oči kochali na zmenšenej verzii tej sochy. Na tvári sa mu vyčaruje akýsi menší úškrsn. Kútik dohora a všecko. Sykne, stisne očká k sebe. Možno od bolesti, keďže i tú dlaň na chrbte pritisne bližšie. No a to, prútik mu už je nejak jedno. Nekuká na neho, len jednu nohu posunie niekam dozadu a prudkým pohybom, s ohnutím kolená a natočením v pase, skúsi do tej ľadovej, teraz mini, sochy prosto kopnúť. [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]

Po tomto kopnutí, koleno skrčí ešte viac a predkloni sa, obe ruky tentoraz naťahujuúc v smere jeho chodidla, za ktoré sa dlaňami na pevno chytí. Ku- *Vypadne z neho nejaká ďalšia nadávka, ktoré určite netreba nejako rekapitulovať. Podstatným je, že mu z úst vydje syknutie. Chodidlo si drží a druhou nohou zatiaľ poskakuje sem a tam. Očkami zasa zatrísi niekde k tej soche a zvrásti oboče k sebe. Pustí svoje chodidlo a dopadne ním na zem, pričom sa ľahkým krivaním, možno už len z faktu, že kopol do kusu železa, rozide priamo k tej soche. A to zopakuje svoj pohyb druhou nohou, tou s ktorou nekrivá, než ďou pohnie dozadu a skúsi tú potvoru nakopnúť.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 4.]

ŠTVRTÁ ÚLOHA

Hoc sa teda v rýchлом manévre schmatne i za to druhé chodidlo a vyskyne okrem bolestivého vzdachu i zopár nadávok. Tentoraz neskáče, pretože skákať po zranenej nohe, lebo držíte druhú zranenú nohu asi nebude najrozumnejším rozhodnutím. Položí ju na zem. Nejakým črepom tej sochy nevenuje pozornosť. Načo by mu to bolo. Len ako sebou myká do strany, tak si asi povšimne toho otvoru do ďalšej časti. Na chodidlá dopadá opatrne. Pomaly. A za každým jeho krokom je ľahké syknutie od bolesti. Jednou rukou si pridržuje chrbát. No, hned čo po tej dlhej dobe dolezie i do tej ďalšej miestnosti, tak mu oči okamžite, bez nejakého obzerania sa navôkol padnú na to srdce. Priblíži sa k nemu a pery okamžite stisne k sebe. Nevyzerá moc spokojne. A kto by bol? Čo chceš? *Vypadne z neho. Trochu hrubo. Ako keby bolo to srdce živým objektom jeho nenáviste. Tisne pery k sebe.* //Nemám so sebou nič hmotné. Jedine, že mu dám svoju bundu ale tá nie je ani moja// *Povzdychnie si.* //Nie, to je. To je sice obeta môjho tepla ale je to stupidné// *A pak si prejde rukou po vlasoch.* //Dá sa obetovať Božia láska ku mne?// *A hned sa mu na tvári zjaví akési zdesenie.* //Nie. Nie. Bože, prosím ťa, to bol len hlúpy nápad, odpusť mi// *Ruky spojí pred seba, napriek faktu, že v nich má prútik, ako keby sa začal modliť. Prezehná sa. Skloní ich obe a očká zasa zatvorí. Hoc s nimi zaklipce.* //Priatelia- nie. To. To nie je dosť// *Tisne pery k sebe.* //Čo mám kurňa ponechať, keď nič nemám?// *Frustrovane si zasa prejde po vlasoch.* //Niečo musím mať- cenné, čo-// *Preglgne. Pootvorí ústa a odrazu, ako keby z ničoho nič z neho vypadne.* Venujem ti všetky spomienky na svoju rodinu. *A akonáhle to z neho vypadne tak si dlaňou zakryje ústa. Možno mu dôjde, ako blbý nápad to je, no nič viac k tomu nepovie. Len sa tvári, sklamane.*

ODCHOD

Pozerá na to srdce. Na to žiariace srdce, asi tak ako bude o pár rokov v hit filme Ľadové Kráľovstvo pozerat' Elsa na ľadové srdce jej sestry Anny. Je to taký ten pohľad, pri ktorom si jeden prostre vraví - a do pitvora! Moc nereaguje. Ako keby mu bolo jedno, že tam niečo vložil. Len ľahko zvrásti obočie. Nervózne si zhryzie pery a po pare, mrkne k ceste von. Rozíde sa. Ľahko, stále so sykavým zvukom, vždy čo jeho chodidlo dopadne na podlahu. A mlčí. Len mlčí a kráča a pomaly, než zmizne preč z celej pevnosti, niekde za brehom jazera.